Den bedragna.

* * *

Din röst var sång, din gång var lek
och dina ögon skyar,
små ljusa sommarskyar,
och du var mjuk och linjevek,
din hand var liksom skapt för smek,
och hvar gång jag förnyar
i minnets ljus den stund jag såg
dig allra första gången,
jag blir så still och vek i håg
och känner stundom smärta.
Ty fastän själf du ej det vet
är jag i minnet fången
och bär det likt en hemlighet,
en ljus och ljuflig hemlighet
i djupet af mitt hjärta.

Du var för fin, för mjuk, för vek
för den, som tog på simpel lek
det finaste du ägde
och all din kärleks rena guld
med falska vikter vägde.
Så släcktes solen i din blick.
Du fick ett främmadt, skugglikt skick,
din leksamt linjemjuka gång
vardt gången hos den slagna.
Och rösten, som en gång var sång,
vardt bruten alltifrån den dag
du tårlöst böjd för ödets slag
tog plats bland de bedragna.

G. P. Quist.

Den nya skandinavismen.

Fridtjof Nansen om de nordiska ländernas samarbete.

Jag sitter tillsammans med Fridtjof Nansen i hans kabinett, mellan krönta fotografier och under Werenskjölds stora teckning af Nansen, då han som **hem från färden öfver Grönlands inlandsis.** Nu har han nyligen kommit hem från en skidfärd till Kongesæteren. Han äger samma slanka spänstighet som förr, leendet under den hängande, **rödblonda mustaschen är lika** ungdomlig, och hans tonfall har samma lätta tonfall som ständigt låter Kristianiapojken sticka fram genom professorstitel och världsberömdhet.

Fridtjof Nansen är fylld af de stora världshändelserna. Talet rör sig om krig och krig, och plötsligt springer en bomb i det fredliga rummet. Nansen fäster sina stålblå ögon på mig och säger:

— S k a n d i n a v i s m!

Då jag sansat mig litet, halar jag helt resolut fram Klios griffel ur västfickan och anteckna.

Nansen fortsätter:

— Ja, jag tror att vi stå inför en ny skandinavism, som har sitt ursprung inte i skåltalsstämning, utan **i den bittra nödvändighetens realitet. Det politiska samarbetet mellan Sverige, Norge och Danmark** måste naturligtvis bottna i en djupare gemensamhetskänsla, och jag ser så "praktiskt" på frågan att jag anser den bästa grundvalen vara ett e k o n o m i s k t samarbete; det är dock **de vitala inträssena som, när allt kommer omkring, gripa djupast in i** nationernas rörelser.

Svenska politici ha sagt att unionen sprängdes då mellanrikslagen sprängdes på 90-talet. Mellanrikslagen var en gemensam ekonomisk ram, och det var den gången svenskarna som upphäfde den, emedan de trodde att vi hade fördelen på vår sida. Då Norge hade frihandel och Sverige tullskydd, kunde vi fritt införa säd, mala den här i landet och fritt skicka den öfver till Sverige. Sedan upptäckte svenskarna att det var de som haft fördelen på **sin sida, då var det för sent och då** hade också unionen gått sönder. Jag tror på en skandinavisk mellanrikslag, byggd på skandinavisk tullgemensamhet, på **handelspolitiskt, ekonomiska** och industriellt samarbete mellan de tre landen. Vi se ju hur vi redan i detta krig, fast vi äro utanför detsamma, fullkomligt äro i stormakternas våld; om de neka oss tillförsel af järn och stål, lamslås vår industri. Vi ha råmaterial själfva, men vi kunna inte förädla dem. Det är meningslöst att Skandinavien nu måste skicka järn och malm till Tyskland för att köpa det tillbaka som ädla varor. Ett samlat Skandinavien skall däremot vara stort nog för att kunna drifva järn- **och stålverk själft. Om vi sluta oss** tillsammans, skola vi utgöra en stor marknad som på många områden är tillräcklig för hvart och ett af de tre landens förbrukning och öfverskott. Danmark har ju många varor som det nu sänder till Tyskland och England, men som det lika så godt kunde afsätta i Norge; vi få ju redan kött därifrån, ja, till och med fisk.

Ha vi bara fått det ekonomiska samarbetet i gång, skall ni få se att det kommer fart i rörelsen. Men äro vi inte redan ett godt stycke på väg? Har inte nyligen Sam Eyde nere i Köpenhamn varit taleman för samverkan inom industrien och har mötts med mycken förståelse? Ha inte våra jurister börjat ett praktiskt samarbete genom beslut om gemensam lagstiftning? Mötas inte i dessa dagar spetsarna af handels- och finansväsende i Stockholm för att dryfta gemensamma skandinaviska inträssen?

Vårt andliga lif kommer att bygga på denna gemensamhet. Det går ju inte an att man börjar stycka mänskligheten i alltför små samfund. Ju mindre verkningskrets hvarje människa får, desto mindre kan hon uträtta.

Jag kan i all anspråkslöshet lägga mitt ord med i laget på några områden där det sakkunniga, metodiska samarbetet i Skandinavien har gjort stora insatser.

Inom hafsforskningen ha vi kunnat ypperligt supplera hvarandra på ett sätt där just hvarje lands speciella egenskaper ha kommit till sin rätt, och med det resultatet att Skandinavien här obestridligen står som nr. 1. Man kan inte på detta område påvisa ett enda nordiskt verk som inte mottagit viktiga impulser från alla tre länderna. Detta vår samarbete förde till en europeisk sammanslutning, som dock dess värre afbröts genom kriget; initiativet utgick ifrån Sverige, hufvudkontoret var i Köpenhamn och centrallaboratoriet i Kristiania.

Också inom polarforskningen har den skandinaviska samverkan värdefulla resultat att framvisa. I Sverige var det Nordenskjöld som var den förste som begagnade sig af de vetenskapliga metoderna i användning. Danskarna ha bidragit med sin uthålliga och ypperliga flit i det grönländska arbetet, Norge har erlagt sin del mera inom skeppsfärten; det har inte varit så metodiskt, men det har kanske verkat lite stimulerande.

Hvarje land har sin specialitet, sina egenskaper. Det är synd om inte de ledande krafterna inom hvarje fack också komma de andra till godo. Tänk hvilken förlust det hade varit om t. ex. Georg Brandes inte hade haft tillfälle att påverka den öfriga norden!

Då professor Nansen kommit så långt i sin utläggning, insköt jag en anmärkning om den separatistiska norska språkrörelsen, som dels genom landsmål, dels genom ny rättskrifning tycks fjärma Norge från en praktiskt norsk-dansk ömsesidighet.

— Den utvecklingen, svarar Nansen, kan inte hindras. Welhaven och min far försökte hålla emot i midten af förra århundradet och försökte att uttala orden som de stafvades med mjuka konsonanter. Det var inte naturligt norskt uttal, och de blefvo främmande för sitt eget folk. Wergeland är på ett annat sätt ett uttryck för norskheten. Nej, vårt norska språk måste nu gå sina egna vägar bort från danskan. Det är hopplöst att vilja förhindra det. Den tiden är inte långt borta då man måste ge ut danska öfversättningar af norska böcker. Jag tror inte att vi skola införa landsmålet, det har en konstgjord konstruktion; jag tror snarare på en naturlig sammansmältning med detsamma. Vi komma säkert att nå fram till ett nytt norskt skriftspråk, som är lika skildt från danskan som svenskan nu är.

Ni får inte längre höra en enda norrman som säger Ko; det heter K u. Alldeles säkert hålla vi på att i vår **förnorskning ta ett steg tillbaka,** i det vi bli tvungna att införa femininum i skriftspråket igen, sedan vi en gång blifvit det kvitt. Därvid är ingenting att göra. Äfven en vanlig bildad stadsbo skulle finna det löjligt att säga K u e n; det heter K u a — S o l a — K j ä r r i n g a.

För min far voro våra hårda konsonanter en styggelse; han förbjöd dem i sitt hus. Nu skulle ingen norrman säga k o g e. Det heter k o k e; de äldre finna det ännu vulgärt, men det ä r norska.

Jag har haft många privata strider med Björnstjerne Björnson om detta. Han var först en af de allra värsta **språkförnorskarna,** senare höll han på gemensamheten; han skref dock aldrig danska helt och hållet, utan bibehöll några små personliga norskheter.

Men det är ju inte som att öfverge det danska språket; det är det danska språket hvilket som en främmande dialekt smugglades in i Norge. Man invänder att Amerika ännu 100 år efter sin frigörelse från England fortfarande talar engelska. Jämförelsen haltar, ty Norge bebos inte af danska invandrare. Vår fördanskade språkform har kommit till genom den historiska tillfällighet som kallas de danska ämbetsmännen; då dessa förutsättningar nu äro borta, faller fördanskningen bort.

— — Efter denna långa parantes återvänder Nansen till sina nyskandinaviska framtidsplaner.

— Det enda jag är rädd för, säger han, är studentskandinavismen. Den var rent estetisk och lefde uppe i skyarna. År 1864 led den sitt sorgliga nederlag, emedan den byggdes på en alltför svag grundval. Den nya skandinavismen vågar man kanska kalla mera amalgamatisk. Jag tror den kommer att visa sig sund och lifsduglig, emedan den är byggd på en reell grund- **val. Bland annat har den realitet** som heter kriget varit med och skapat den.

Vi ha nämnt det ekonomiska och andliga samarbetet. Nästa steg blir det politiska och militära. Jag var redan under de första krigsmånaderna inne på denna gemensamhetsnordiska **tankegång;** jag reste t. o. m. till Danmark och höll föredrag därom i Studentföreningen. Man föreslår att jag för ögonblicket också ser Skandinavien från krigets synpunkt. Om vi tre länder hålla tillsammans, så äro vi en kontingent; hvart och ett för sig äro vi ingenting. Om vi på a l l v a r **hålla tillsammans, så finns en helt annan** chance för att vår neutralitet skall respekteras. Denna samling förutsätter naturligtvis en ärlig vilja att försvara neutraliteten, ingenting annat. Jag tror pluraliteten af de tre folken har denna ärliga vilja.

— Skulle inte den situationen lätt **kunna uppstå att de tre folkens utrikes-politiska ledning** drar hvar och en sin väg?

— Af all gemensam politik är neutralitetspolitiken den lättaste. Aktionspolitik är mycket svårare. Och **här rör det sig** ju inte om att dra åt den ena eller den andra sidan, det gäller bara att gå lika långt i fråga om fredens upprätthållande. Det är mycket bra att vi i detta afseende stödja hvarandra moraliskt. Men det är inte nog. Vi måste gå därhän att ett kränkande af det ena landets neutralitet också är ett kränkande af de två andras.

En sådan konstellation måste antingen skapas genom en situation utifrån eller framstå genom ett initiativ inifrån.

Tidpunkten är kanske ännu inte inne. Men en så fast skandinavism får inte vara ett alltför fjärran beläget ideal. Detta krig blir säkert inte det sista. Ett segrande Tyskland kommer knappast att bli någon garanti för världsfreden. Ett krossadt Tyskland tror ingen mera på.

— En ömsesidig öfverenskomme,se som knytes på papperet i fredstid **kan lätt kastas öfver bord i krig.**

— Det måste stå klart för de tre rikena att hvart och ett för sig alltid endast har fördel af att den upprätthålles. Tag hvilket exempel som hälst:

Att Tyskland sätter sig fast i Jylland och behärskar Bälten; hvilken förlust skulle inte Sverige lida därigenom?

Att Ryssland angriper Sverige? Det är för Norge ett existensvillkor att ha Sverige i ryggen, och inte **Ryssland.**

Att England blockerar hela Norges kust och svälter ut landet inom loppet af några månader; tror ni att det skulle gagna Sverige och Danmark?

Om vi däremot stå fast tillsammans, tror jag inte att någon stormakt skulle våga kränka ett af landens neutralitet, emedan den fördel som den därigenom skulle uppnå inte skulle kunna uppväga nackdelarna af att de två andra samtidigt drefvos öfver på fiendens sida.

Norge anser att det förnuftsenligt m å s t e hålla med England. Danmark kunde måhända genom en känslopolitik mobiliseras mot Tyskland. Men man skulle näppeligen med något argument kunna få Sverige till att följa denna politik.

Här ligger en svårighet. Men det är neutralitetsförbundets förutsättning att denna svårighet aldrig skall kunna bli aktuell. Det är just den nya skandinavismens hemlighet att dess politik inte för till krig, utan i sig själf är en garanti för freden.

Anker Kirkeby.

Lifvet på en pinne.

Den gamla hönan satt hopkrupen på en pinne innanför den lilla smutsiga fönstergluggen i det skumma och kalla och otrefliga hönshuset och tittade sömnigt blinkande ut på den snöttäckta gården. Trist och ruggig och frusen såg hon ut och hennes toalett var i hög grad vårdslösad. Hon var håglös och dåsig och tung och hade suttit så länge och orörligt fasthakad vid sin pinne att hon började få kramp i tårna **och det gamla skrifvet** upprepade gånger höll på att sno rundt, fast hon lyckades rycka upp sig och återställa jämvikten i sista ögonblicket. Vintern hade räckt i evighet och den var inte slut ännu. Det är en sorglig lott att vara höna om vintern. Att timme ut och timme in i ändlös enformighet bara sitta och vänta på maten! En hönas psyke är nu en gång så konstruerad, att hon inte kan tänka någonting annat än mat. Nuets lycka, framtidens hopp, det förgångnas minnen, allt är mat.

Den gamla hönan satt och frös och svalt på sin pinne vid fönstret och blinkade mot gårdens snöoken och tänkte på den ljufliga sommartiden, då gården var ett enda stort sommarnöje, fullt af grönska och frön och maskar och kryp och mat och glädje. Tänk att stå med fötterna nedgröfda **i den sköna, varma** gödselhögen, angenäm för ögat och behaglig såväl för lukten som för smaken, och bara plocka och plocka! Härinne i hönshuset plockade man inte annat än sina egna löss, och det var då inte vidare godt, om det också beredde en viss **tillfredsställelse.** Å, hvad den gamla hönan längtade ut på gården!

Ja, inte nu. Usch nej! De hade fösts ut i solen härom dagen för att sträcka på benen och få sig en näbb luft, men det var inte roligt. Luft fingo de visserligen, förskräckligt mycket luft, **det blåste så att de nästan lärde sig** flyga, men inte fanns det någon mat i snön! Och om det också hade funnits, så hade de inte hittat den, ty snön gjorde dem blinda som kattungar. Den gamla hönan fastnade för resten i en djup drifva och sjönk allt djupare ju mer hon trampade och skrek hjärtslitande på hjälp. Och hjälpen kom i form af Tucky, taxen, som sedan i höstas totalt hade glömt bort att hönsen voro fridlysta fåglar och rände rakt på den gamla hönan, som kom loss i dödsångesten och tog ett förtvifladt skutt och hamnade på Tuckys rygg och gaf honom ett tjufnyp i **nackskinnet, så att Tucky djupt** generad och fegt gnällande satte i väg **och gömde sig under hönshusbron och på det viset strök af sig den gamla hönan, hvilken oförtöfvadt återvände till sin pinne med ett utprägladt förakt för alla fyrfotadjur.**

Ja, där satt den gamla hönan och väntade tungsint på maten. Den allmänna stämningen i hönshuset var för öfrigt tryckande och melankolisk. De andra hönorna sutto likaledes buttra och vresiga på sina pinnar, somlika lika osällskapliga som den gamla hönan, andra hopklämda i grupper på tre eller fyra, inte alls afvänlighet, utan för värmens skull. Humöret var, som sagt, uruselt, men lojheten var så ingrodd att ingen iddes lätta på den inneboende nervositeten genom att ge den närmaste grannen ett ordentligt nackhack. Då och då släpptes nonchalant och ointrässerat ett ägg eller någonting annat — merendels någonting annat — ned i halmen inunder, där tuppen stod och slöade och än fick ena ögat, än det andra igenmuradt, utan att fästa sig så synnerligen mycket vid det. All kvinnlig behagsjuka var aflyst, hvem i all världen skulle de kokettera för? För tuppen kanske, som stod där halfsofvande och tom i hjärnan med slak kam och slokande stjärt och knappast visade dem vanlig enkel höflighet och ingalunda den fina förbindlighet som gjorde honom så tilldragande under sommaren. Änej! Hade han en plugg i halsen? Han kunde ju inte ens gala, drummeln! Nä, hönorna voro tämligen ordkarga, de också. Ingenstädes hördes detta muntra kackel, detta outsägligt hemtrefliga: ka ka ka ka ka ka, och så ett fasans skri. Allt vår tyst och odrägligt. Alla väntade på maten.

Ändtligen! Hönspigan slog upp dörren och klampade in med en stor bunke och slängde omkring sur gröt och en hel del andra goda saker i golfhalmen för att hönsen skulle få litet välbehöflig motion under måltiden. Vips blef det lif i hönshuset! Tuppen rätade på sig och skrockade hest:

— Mina damer, det är serveradt!

Det var alldeles obehöfligt. Innan han ens hunnit med första stafvelsen dunsade hönorna handlöst ned från sina pinnar. Energin var väckt, det blef en ursinnig kamp för födan, afunden lyste ur de pigga ögonen och näbbarna hackade till höger och vänster. Hönor äro nästan lika afundsjuka som människor. Har en höna hela halsen full med mat, så att hon är nära att kväfvas, nog försöker hon i alla fall nafsa matsmulan från medhustrun. Hönorna krafsade kraftigt i halmen ett tag och störtade blixtsnabbt tillbaka ett steg och puffade ett par gånger omkull den gamla hönan, som befann sig omedelbart bakom och var mindre smidig i sina rörelser. Ungdomen är så tanklös! Tuppen stod för sig själf och åt med tillgjord likgiltighet. Men nog blef han snopen när den gamla hönan snattade från honom hans ruttna potatis.

I en blink var allt slukat och hönorna sutto åter på sina pinnar och väntade på maten — nästa mat. Den gamla hönan var knappt halfmätt.

— De äro snälare på maten nu för tiden, tänkte hon. Nåja, så värpa hönsen också mindre, det är rätt åt dem! Det är emellertid roligt att se att vi ändtligen börja få litet erkännande, våra ägg betalas bra!

Inom parantes sagt hade den gamla hönan för länge sedan upphört att värpa, fast hon skämdes för att erkänna det ens för sig själf. Hon var gammal nog att få pension. Det var ungdomens sak att verka och värpa.

— Ja, det är knappt med maten, tänkte den gamla hönan vidare. Det är då för väl att en och annan af oss flyttas öfver till herrskapet, för att deltaga i deras måltider, antar jag. Annars skulle vi aldrig få det att räcka till, vi lida ju hungersnöd i alla fall. Jag kan inte neka till att det skulle roa mig att se hur herrskapet har det med sitt kosthåll. De ha det nog bättre än vi. Jag för min del är alldeles utsvulten. Men jag är seg, tänkte den gamla hönan.

I detsamma kom hönspigan tillbaka.

— Mat, maf! kacklade hönorna, angenämt öfverraskade.

— Det är serverat, mina damer! gol tuppen triumferande.

Men hönspigan sträckte sig bara upp efter den gamla hönan och tog henne med sig.

— Nu är det min tur! skrockade den gamla hönan belåtet.

Ja, hon fick deltaga i herrskapets måltider. Hon behöfde inte svälta längre. Och inte frysa häller. Hon serverades varm. Tucky fick benen. Och hönsen fingo inälfvorna...

Dan.

I Modeaffären. — Det var en stilig hatt den höga där borta. Hvad kostar den?

— Beklagar, min fru, men den är inte till salu.

— Hvarför inte det? Eftersom den utställes, skall den väl säljas — hvarför hänger den annars där?

— Den hänger här därför att — det är eldsläckningsapparaten, min fru.

*

I alla fall. Kära far i Storegården hyr ut rum öfver sommaren. En herre, som har sin fru vid en hälsobrunn, skall helinackordera sig på Storegården.

— Men då säjer ja så godt först som sist, säger kära far, att nån kurtis må jäntera, då vill ja inte veta af.

Herrn (värdigt): — Jag är gift.

Kära far: — Ja, men då gäller för herrn i alla fall.

*

Sådana kunna de vara. Herrskapet möter på vägen ut kokerskans fästman.

— Mina har plötsligt blifvit sjuk — **upplyser honom frun.** — Vi måste gå **ut och äta.**

Fästmannen-gardisten: — Mig gör **det precis detsamma. Om herrskapet betalar,** så är jag med. Hvart ska vi gå?

Nordbor i Förenta Staterna.

Till skolsuperintendent i Quasqueton, Ia., har utsetts E. H. Erickson.

Till president för handelskammaren i Manitowoc, Wis., har John G. Johnson blifvit omvald.

M. C. Wilde från Norfolk, Nebr., har utnämnts till kontrollör för Nebraskas nationalbanker.

Till skolrådsledamöter ha i dagarne valts S. O. Lindgren i Kingsburg och Carl J. Nelson i Harrison, Cal.

Till militärflygare ha antagits bl. a. Roy Larson från Minneapolis och Richard Nygren från Worcester.

Till president för den allmänna söndagsskolorganisationen i South Dakota **har** valts pastor L. A. Johnson från Yankton.

Tjufvar beredde sig härom natten tillträde till Jacob Olssons butik i Davenport, Ia., och tillgrepo en summa penningar.

Illinoiskonferensen af Augustanasynoden höll nyligen sitt årsmöte i Rock Island, Ill. Till president valdes dr. M. C. Ranseen.

Poskin blir hädanefter namnet på det förutvarande postkontoret Paskin i Wisconsin. Claus Trengbom förblir postmästare därstädes.

Ett förbund för ungdomsföreningarne inom Chicago svenska baptistförsamlingar bildades vid ett möte i Andra församlingens kyrka.

Ihjälskjuten blef förra veckan 23-årige Henry C. Hanson i Hibbing, Minn. Peter Butorouc, som utförde dådet, eftersökes af polisen.

Sommartid. Med anledning af en proklamation, som utfärdats af borgmästaren Elmer S. Hall i Green Bay, Wis., framflyttades alla klockor i staden en timma förliden söndag.

Till postmästare i Parkers Prairie, Minn., har utsetts Andrew Johnson, som efterträder I. A. Hawkinson. C. A. Anderson har efterträdt mrs G. M. Young som postmästare i Chelsea, Wis.

Af skador, som han erhöll då han under arbete på en byggnad i Joliet, Ill., råkade falla ned från en 35 fot hög ställning, afled härom dagen på Presbyterian hospital i Chicago arbetaren Ole Anderson.

Arbetets faror. William J. Anderson, en 35-årig arbetare, hemmahörande i 323 W. 22nd place i Chicago, blef härom dagen under arbete i Wilson ave. tunneln illa klämd under en betongblandningsmaskin. Han infördes till St. Anne's hospital.

Ett massmöte hade härom kvällen sammankallats i New York med afsikt att utröna huru stort inträsset var för bildandet af en skandinavisk militärkår. 35 personer hade infunnit sig till mötet.

Årets konstutställning å Svenska klubben i Chicago omfattades med ett inträsse, som var fullt jämförligt med det som visats de föregående åren. Glädjande nog lyckades man ock sälja ett flertal af de exponerade arbetena, hvarför utställningen äfven från den ekonomiska sidan sedt kan betraktas som lyckad.

Sjukvårdens främjande. På kallelse af superintendenten för Svenska hospitalet i Minneapolis G. W. Olson sammanträdde nyligen 150 sjukhusföreståndare från Minnesota för att organisera en sammanslutning, omfattande alla sjukhusföreståndare i staten. Till organisationens förste ordförande valdes vår landsman, som sammankallat mötet.

Konferensmöte. New Yorkkonferensen af Augustanasynoden höll förliden vecka sitt årsmöte i Gustaf Adolfskyrkan i New York City. Af rapporterna framgick att två nya kyrkor under det gångna arbetsåret invigts, nämligen i Pittsburgh, Pa., och i Warren, Pa. Företaget val utföll sålunda: president dr Julius Lincoln, v. pres. dr. Mauritz Stolpe, sekreterare pastor A. E. Ericsson, kassör pastor Otto O. Oleen.

Svensk-amerikanska republikanska statsförbundets i Massachusetts konvention och bankett i Bancroft hotell i Worcester härom dagen blefvo som vanligt en success. Hvad konventionen beträffar, var den besökt af 107 delegater och förhandlingarne gingo under George N. Jeppsons ledning raskt undan. Med hänsyn till banketten kan sägas att denna var sina föregångare fullt värdig. Till ordförande valdes Edw. J. Sandberg.

Våldsverkaren identifierad. Den person som den 20 sistlidne september öfverföll och med hemskaste råhet misshandlade lärarinnan Olga Dahl i Round Lake, Minn., blef härom dagen funnen såsom lik vid stranden af Dunbarfloden, ej långt från den plats där dådet ägde rum. Countyadvokat Stone och sheriff Charles Gunderson förklara att intet tvifvel kan råda om att mannen, hvars lik funnits, var föröfvaren af dådet. Hans namn har hittills ej kunnat utrönas. Som bekant ha flera personer tid efter annan anhållits på misstankar för öfverfallet.

Ett fräckt öfverfall. På lutheran hospital i Moline, Ill., vårdas för närvarande 22-årige Andrew Hedlund som följd af ett fräckt öfverfall, hvarvid han fick sitt ena käkben brutet. Af polisutredning framgår att H. blef antastad af fyra ynglingar, hvilka utan vidare bådo honom förklara, hvarför han inte bar någon flagga i rockslaget. När H. svarade att detta var hans ensak, anfölls han af ligan. Som misstänkta att ha varit med om att föröfva öfverfallet ha anhållits en Herbert Peterson och en Gunnard Lundahl, hvilka frigifvits, den förre mot 500 och den senare mot 25 dollars borgen. Ungefär samtidigt med den relaterade händelsen blef äfven en annan yngling öfverfallen, emedan han ej genast ville lofva att inträda i milisen. Ofvannämnde Peterson har erkänt sig skyldig till detta öfverfall och af domare Gustafson dömts att böta $54.15.

Olycksdiger automobilfärd. En sorglig olycka inträffade tidigt i söndags f. v. i Randolph, Mass., då ett sällskap välbekanta landsmän från Cambridge körde på ett stort träd, med den påföljd att en af sällskapet dödades omedelbart och två andra blefvo lifsfarligt skadade, en fick ena benet afbrutet och två andra ådrogo sig mer eller mindre allvarliga skador. Sällskapet, bestående af John E. Munson, Edward C. Hedlund, Helge Lundberg och Bror Lindau från Cambridge samt bröderna Oscar och Axel Johnson från Dorchester, hade bevistat de stora gymnastikuppvisningarne och mästerskapstäflingarne i Brockton på lördagskvällen samt voro på väg hem, då olyckan inträffade. Egentliga orsaken till olyckan torde vara det starka skenet från en spårvagn, som gjorde det omöjligt för chauffören att urskilja föremålen framför sig, och innan man visste ordet af körde bilen mot ett stort träd. Bilen fullkomligt splittrades, och att någon af de åkande undkom med lifvet anses som ett underverk. Hedlund, som var endast 23 år gammal och boende hos sin moder mrs Alma Hedlund i Cambridge, afled genast, och Munson, som fick hufvudskålen spräckt på flera ställen samt bröstkorgen inklämd, dog på det sjukhus dit han infördes. Lundberg, som fått invärtes skador, hyser man föga hopp för.

American-Scandinavian Foundation. 55 amerikanska studerande ha hos stiftelsen i fråga anhållit om stipendier för att under läsåret 1917—1918 idka studier i olika ämnen i Sverige, Norge och Danmark. Detta stora antal tyder på att man är optimistisk rörande krigets afslutning, men också på ett stigande inträsse för de neutrala länderna. Af de sökande äro 17 af svensk, 15 af norsk, 7 af dansk och 16 af engelsk eller icke skandinavisk härkomst. De studerande förklara i sina ansökningar att de ämna bedrifva studier i följande ämnen: Agrikultur (3), antropologi (1), arkitektur (3), konstindustri (2), bakteriologi (1), kemi (2), tandläkarkonst (1), pedagogi (4), hushållning (1), hydroelektricitet (), biblioteksväsende (1), mekanik (2), medicin (2), filogi (21), filosofi (1), fysik (1), politisk ekonomi (3), fysiologi (2), sociologi (1). De sökande komma snart sagdt från hvarje del af landet från Maine till Stilla hafskusten. Som vanligt utgöres hufvudparten af de stipendiesökande af studerande som i de skandinaviska länderna ämna idka språkstudier, men det är af inträsse att lägga märke till att äfven i andra grenar af mänskligt vetande där de skandinaviska länderna äro framstående, finnes det studerande som vilja rikta sitt vetande med de rön som vunnits i de nordiska länderna. Namnen på de personer som erhålla stipendier komma att publiceras i maj.

BOKKATALOG

sändes fritt på begäran. Den innehåller förteckning på modärn och äldre litteratur på svenska. Särskild katalog öfver nya böcker medsändes. God litteratur från 15c. till högre priser. Äfven sändes en förteckning öfver svensk musik till billigt pris.

EFTERSÄND KATALOG IDAG!

Jag upptager order på alla böcker i katalogen.

NILS F:SON BROWN,

325 Logan Avenue, Winnipeg, Man.

Likvid insändes bäst i Money-Order, Postal Note eller registreradt bref.

REPRESENTANTER ÖNSKAS

Att representera NEW YORK LIFE i edert samhälle. Erfarenhet icke nödvändig, då vi gifva eder alla de upplysningar ni behöfver. Bolaget är internationellt och tecknar de mest liberala poliser. Poliser negotieras per post. Skrif på engelska eller på svenska.

A. W. NEWMAN, Agency Director,
Lindsay Building, Winnipeg.

NEW YORK LIFE RECORD 1916.

Death claims	$29,332,346.00
Paid to Policy holders	52,000,000.00
Loaned to Policy holders	25,000,000.00
Dividends to Policy holders	19,500,000.00

Insurance in Force—$2,511,607,274.00 Assets—$866,988,841.00

En ny och underbar upptäckt

Efter tio års hårdt arbete och experimentering har prof. D. Motturas upptäckt ett botemedel, sammansatt i form af ett liniment, garanteradt att bota det mest obstinata fall af den förfärliga

Reumatismen

och som kan nås af alla.

Hvarför betala doktorsräkningar och resor till speciella klimat, då ni kan botas hemma? Det felar aldrig och ger genast lindring.

PRIS: $1.00 PER FLASKA.
Postporto och krigsskatt 15c. extra.

Hufvudkontor och ensamdistributör
Dept. 14,
614 Builders Exchange Bldg.,
WINNIPEG, MAN.

EDMONTON ALTA.

DR. J. BOULANGER
Post Graduate från Paris och London
sjukhus. F. d. Kirurg Misericordia
Maternity, Montreal
Genito-Urinary Diseases Laboratorium
Kontor och bostad:
10011 Jasper Ave., Edmonton, Alta.
Nästa dörr till Yale Hotel
Telefon 1032.

JACKSON BROS.
Juvelerar- och guldsmedsaffär.
9962 Jasper Ave., East.
Speciellt uppmärksammas postorders.
Ur- och juvelreparationer.
Telefon 1747, Edmonton, Alta.

PERCHERON BELGIAN & HACKNEY HINGSTAR
till salu på liberala villkor och garanti.
Breeders Lien notes lämpliga för kollektering af hingstbetjäning 50 cents per hundra.
Hingstbok med plats för 100 entrees, 25 cents.
J. H. GRAHAM
Barn: Ave. E., 21st st.
Saskatoon, Sask.

Kräfta.

R. D. Evans, upptäckaren af det berömda Evans' Cancer Cure, önskar att alla, som lida af kräfta, skrifva till honom. Behandlingen botar yttre och inre kräfta.

R. D. Evans
BRANDON, - - MANITOBA.

Uppfinnare.

Skrif till mig idag och erhåll listan öfver uppfinningar, som behöfvas och min illustrerade bok om patenter på svenska språket. De sändas FRITT.

H. J. Sanders,
Patentadvokat,
106 Webster Building, La Salle & Van Buren Sts., Chicago, Ill.

C. H. NILSON
DAM- OCH HERRSKRÄDDARE.
Största skandinaviska skrädderiaffär
208 Logan Ave.
Andra dörren från Main St.
Winnipeg - Man.
Telefon Garry 117.

FRITT.

Alla kristna borde läsa dessa pamfletter:
"Hvar äro de döda?" "Efter kriget — hvad?" "Det himmelska Jerusalem".
Förklarade enligt Skriften och sända fritt på begäran.
Eller vi vilja sända de fyra pamfletterna här ofvan och en speciell broschyr "Hvad säger Skriften om Helvetet?" (78 sidor) med postporto för 10c.
BIBLE STUDY CLUB,
Box 1622, Winnipeg, Man.

Råa pälsverk
Skeppa ert pälsverk, hudar och seneca root till oss och erhåll högsta marknadspris.
B. LEVINSON
281—283 Alexander ave.
WINNIPEG, - - MAN.